

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **B. T. K.**, nar. X, st. přísl. X,
na území ČR bytem X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 6. 2017, č.j. MV-49267-6/SO-2017,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 6. 2017, č.j. MV-49267-6/SO-2017, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 12. 2016, č. j. OAM-5963-22/DP-2016, tak, že napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

rozhodnutí nyní zní takto: I. Žádost se zamítá dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žadatel nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou v ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V ostatním bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo zamítlo žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ podle ust. § 44 a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) za použití ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplnil podmínku k dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v podané žalobě vytýká žalovanému, že se nezabýval odvolacími námitkami obsaženými v doplnění odvolání z 9. 3. 2017. Není totiž vinou žalobce, že správní orgán nepostoupil žalovanému kompletní spisový materiál. Poukázal na to, že odvolání doplnil v zákonem stanovené lhůtě deseti dnů ode dne doručení výzvy, která byla doručena dne 28. 2. 2017. Poukázal na rozsudek MS v Praze 1A 2/2017-24 z 6. 2. 2017, který řešil obdobný případ.
3. Dále vytýká správním orgánům, že nezohlednily do příjmu rodiny dávky rodičovské podpory, ač se jedná o stabilní a pravidelný příjem, kdy je nutné především zohlednit nízký věk dcery, dle kterého je patrné, že dávky budou vypláceny i nadále. Žalobce pak napadá dále způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti vydaných rozhodnutí. Přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2015, č. j. 3Azs 240/2014-37, a rozsudek ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5As 102/2013-34, z čehož dovozuje, že správní orgány nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak rodinných příslušníků. Žalobce zde má manželku a dceru, které mají povolen trvalý pobyt a se kterými žije ve společné domácnosti. Sám žije na území ČR již od roku 2014 a za tu dobu plně přivykl zdejšímu stylu života a považuje ČR za svou domovskou zemi.
4. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění obou napadených rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Tvzení o doplnění odůvodnění odvolání nekoresponduje s obsahem správního spisu, žalovanému není známo, že by žalobce v žalobě prokázal své tvrzení, že předal ministerstvu odůvodnění odvolání. S obsahem spisu nekoresponduje ani tvrzení o doplnění dokladů o příjmech. Pokud žalobce tvrdí, že v rámci doplněného odvolání předložil listinné důkazy podstatné pro dané řízení, ze kterých je patrný příjem celé rodiny v dostatečné výši, žalovaný uvádí, že taková skutečnost mu není známá a ze spisu nevyplývá. Toto své tvrzení žalobce neprokázal. Dále pak žalovaný uvedl, že měsíční dávku rodičovského příspěvku manželky žalobce ministerstvo nemohlo přičíst k úhrnnému měsíčnímu příjmu, neboť nebylo doloženo, že společně posuzovaná osoby tohoto příjmu dosahuje aktuálně. Výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 4. 8. 2016 ministerstvo vyzvalo žalobce k doložení prostředků a stanovilo žalobci lhůtu, ve které však žalobce nedoložil doklad ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobci zaniklo živnostenské oprávnění dne 7. 1. 2017 a nové mu vzniklo teprve až 6. 3. 2017, což svědčí o tom, že žalobce nesplňuje podmínku k prokázání úhrnného měsíčního příjmu, nebo dochází-li k výpadku podnikatelské činnosti, je jasné, že po dobu výpadku nemůže žalobce

generovat příjem z podnikání a tudíž mít měsíční příjem započitatelný do úhrnného měsíčního příjmu. Posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života se žalovaný zabýval dostatečně.

5. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 3. 3. 2016 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ. K žádosti doložil doklad o zajištění ubytování, cestovní doklad, kopii zdravotního pojištění cizinců. Téhož dne byla žalobci předána výzva k odstranění vad žádosti, kterou osobně převzal. Žalobce byl vyzván k předložení výpisu z živnostenského rejstříku, dokladu prokazující úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob dle § 46 odst. 7 písm. b), platební výměr daně z příjmu, potvrzení finančního úřadu o nedoplatech (tzv. potvrzení o bezdlužnosti), potvrzení Okresní pražské správy sociálního zabezpečení o nedoplatech (tzv. potvrzení o bezdlužnosti). Žalobci byla k odstranění vad podané žádosti stanovena lhůta třicet dnů od doručení, a to usnesením ministerstva ze dne 3. 3. 2016, kterým současně bylo řízení o žádosti žalobce přerušeno. Dne 30. 3. 2016 požádal žalobce o prodloužení lhůty o dodání dodatku z finančního úřadu platební výměr - o třicet dní, neboť finanční úřad není schopen vystavit platební výměr dříve. K této žádosti o prodloužení lhůty doložil potvrzení pražské správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti žalobce, vyúčtování záloh na pojistné, na důchodové pojištění za rok 2014, výpis z živnostenského rejstříku a doložil i výzvu Městské části Praha 12, odbor živnostenský, kterým byl vyzván, aby doložil potvrzení o povolení k pobytu na území ČR, pokud hodlá pokračovat v provozování živnosti i po uplynutí doby platnosti živnostenského oprávnění. Lhůta doložení tak byla stanovena na 7. 1. 2017. Žalobce doložil také potvrzení Úřadu práce ČR o vyplacených dávkách SSP, péčovské péče, OZP a insolvence oprávněné osobě. Z uvedeného je patrné, že T. H. N. pobírala rodičovský příspěvek. Potvrzení souhlasu fotokopie s originálem je z 30. 3. 2016. Dále žalobce doložil potvrzení Finančního úřadu pro hl. m. Prahu o neexistenci daňových nedoplatek vůči orgánům finanční správy. A platební výměr na daň z příjmů FO za zdaňovací období, rok 2015, ze kterého je patrné, že základ daně činil X Kč a stanovená daň byla na částku X Kč. Současně doložil také výpis z evidence rejstříku trestů FO.
6. Dne 21. 7. 2016 vyzvalo Ministerstvo vnitra Pražskou správu sociálního zabezpečení k zaslání vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2015, které bylo obratem prvostupňovému správnímu orgánu zasláno.
7. Dne 4. 8. 2016 byl žalobce znovu vyzván k odstranění vad, a to k doložení dokladu prokazujícího příjem cizince a společně s ním posuzovaným osob pobývajícím na území ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ve výzvě bylo konstatováno, že žalobce jako doklad o příjmu doložil svůj platební výměr na daň z příjmu FO za rok 2015 a přehled předpisů a plateb PSSZ za rok 2015 a potvrzení o rodičovském příspěvku za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2015. Správní orgán vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání správního rozhodnutí, a proto nelze výše uvedené potvrzení o rodičovském příspěvku uznat pro jeho neaktuálnost. Dále pak byl žalobce vyzván, aby doložil platný cestovní doklad s tím, že žalobce předložil cestovní doklad platný do 4. 7. 2021 a dne 4. 8. 2016 nahlásil změnu cestovního dokladu. Proto je nutné, aby doložil aktuální cestovní doklad. I v tomto případě byla žalobci stanovena lhůta k odstranění nad třicet dnů. A to usnesením ze dne 4. 8. 2016, kterým bylo opět řízení současně přerušeno. Dne 4. 8. 2016 doložil žalobce kopii cestovního dokladu a dne 6. 10.

2016 vyrozumělo ministerstvo žalobce o pokračování v řízení. Dne 14. 10. 2016 byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož žalobce využil dne 25. 10. 2016, o čemž byl sepsán protokol. Dne 19. 9. doručil žalobce potvrzení o ubytování.

8. Dne 22. 12. 2016 rozhodlo ministerstvo o zamítnutí žádosti a neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V rozhodnutí ministerstvo konstatovalo, že žadatel v době podání žádosti pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ, vydaného s platností od 20. 3. 2014 do 19. 3. 2016. Dne 3. 3. podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Za členy žadatelovy rodiny je třeba považovat žadatele, jeho manželku a jeho dceru. K žádosti žadatel mj. doložil potvrzení o zajištění ubytování z 1. 3. 2016 a k tomu 19. 9. 2016 doložil potvrzení od majitelky bytu, že skutečná částka za nájemné a služby činí v případě žadatele a společně posuzovaných osob X Kč. S ohledem na ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců konstatovalo ministerstvo, že v případě žadatele a společně posuzovaných osob je třeba jako určující částku životního minima považovat částku X Kč. Jako určující částku nákladů na bydlení je třeba považovat částku skutečných nákladů na bydlení v celkové výši X Kč. Žadatel byl tedy povinen doložit za sebe a za společně posuzované osoby jako minimální výši čistého úhrnného měsíčního příjmu částku ve výši X Kč. Ministerstvo tedy na základě doložených dokladů odečetlo pojistné na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za rok 2015 ve výši X Kč, včetně penále ve výši X Kč, daň od základu daně činila 0 Kč, podle ust. § 5 zákona o daních z příjmů dle platebního výměru žadatele na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 ve výši X Kč, a tuto částku pak vydělil dvanácti měsíci. K částce X Kč, což je měsíční příjem žadatele, správní orgán nemohl přičíst měsíční dávku rodičovského příspěvku manželky žadatele, jelikož nebyl doložen přehled vyplacených dávek rodičovského příspěvku, ze kterého by bylo patrné, že dávky rodičovského příspěvku budou vyplaceny i nadále, tzn. od 1. 1. 2016 do současnosti. Ministerstvo proto vyzvalo žalobce k doložení dokladů, však ten již poskytl pouze potvrzení o výši nájemného. Ministerstvo proto dospělo k závěru, že nejsou splněny podmínky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu u žalobce. Ministerstvo se pak zabývalo přiměřeností rozhodnutí ve smyslu § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a uvedlo, že manželka žalobce pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 1. 11. 2012, na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 9. 9. 2013 zde pobývá dcera žalobce. Tyto osoby mají na území ČR vlastní bytové oprávnění a nejsou proto závislé svými pobyty na pobytu žadatele. Rozhodnutí bude mít proto dopad do rodinného života žadatele, avšak správní orgán je toho názoru, že nebude nepřiměřené důvodům, které k tomuto rozhodnutí vedly, neboť žadatel by se v případě nedostatečného příjmu mohl stát existenčně závislým na sociálních dávkách České republiky.
9. Žalobce podal dne 23. 1. 2017 blanketní odvolání, ve kterém uvedl, že odvolání doplní do patnácti dnů. Dne 28. 1. 2017 vyzvalo ministerstvo zástupce žalobce k doložení odůvodnění tohoto odvolání. Ze spisu je dále patrné, že dne 24. 1. 2017 oznámil Mgr. Petr Václavěk převzetí právního zastoupení a požádal o nahlédnutí do spisu, o možnosti nahlédnout do spisu byl zástupce žalobce vyrozuměn podáním ze dne 25. 1. 2017, doručeným zástupci žalobce dne 28. 2. 2017. Dne 22. 3. 2017 nahlížel zástupce žalobce do spisů. Dne 17. 5. byly postoupeny žalobcem doložené dokumenty, a to výpis z živnostenského rejstříku.

10. Dne 8. 6. 2017 o podaném odvolání rozhodl žalovaný tak, že prvostupňové rozhodnutí částečně změnil a ve zbytku pak potvrdil, ztotožnil se se závěry prvostupňového správního orgánu a zdůraznil, že žalobce byl vyzýván k odstranění vad svého podání, tedy k odůvodnění odvolání, což neučinil. Tedy v odvolání ani nijak nespecifikoval, nedoložil, že by mělo rozhodnutí nepřiměřený dopad do jeho soukromého rodinného života. Přitom odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 6. 2015, č. j. 52A 54/2015-45, který byl potvrzen rozsudkem NSS ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3Azs 143/2015-37. K věci pak konstatoval, že samotná délka pobytu žalobce na území od roku 2008 není důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce, navíc je patrné, že žalobce neovládá český jazyk a musel mu tlumočit jiný občan X, což nesvědčí ani o integraci do české společnosti. Dovodil s ohledem na délku pobytu na území ČR v kontrastu k věku žalobce a počtu strávených let v zemi jeho původu, že nedošlo k přetrhání vazeb žalobce na zemi jeho původu. Žalobce uvedl, že matka a tři sourozenci žijí na území X, má tedy v zemi původu významné rodinné vazby. Na odvolatele není pobytově vázán žádný rodinný příslušník. Skutečnost, že žalobce nebyl schopen doložit ze zákona požadovanou výši příjmu z jeho podnikání dle žalovaného, značí, že není na území ČR dostatečně ekonomicky integrován. O tom svědčí i skutečnost, že dle živnostenského rejstříku v době od 7. 1. 2017 do 5. 3. 2017 pobýval na území bez platného živnostenského oprávnění. Má zde sice manželku a nyní již dvě nezletilé děti, avšak skutečnost, že jsou všichni státní občané X, jim dává možnost společně pobývat v zemi jejich společného původu. Žalobce zemi původu navštívil v roce 2015, tedy vazby se zemí původu udržuje. Žalovaný dále zdůraznil, že ve stánkovém prodeji zboží může žalobce pokračovat i v zemi původu, neboť se nejedná o zvlášť sofistikovanou podnikatelskou činnost. Rozdíl mezi ze zákona požadovaným úhrnným měsíčním příjmem odvolatele a prokázaným úhrnným měsíčním příjmem činí částku X Kč, což nelze považovat za bagatelní částku, neboť v případě této částky nedostatečného příjmu se jedná o částku dokonce převyšující částku životního minima osoby, která není posuzována společně s jinými osobami, což poukazuje na reálnost rizika, že se žalobce stane zátěží pro sociální systém ČR. Žalobce nebyl, i přes výzvu k odstranění vad žádosti, schopen prokázat, že jeho příjem splňuje minimální zákonné požadavky, proto nebude mít napadené rozhodnutí nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. V projednávané věci žalobce v první řadě vytýká žalovanému, že se nezabýval odvolacími námitkami obsaženými v doplnění odvolání z 9.3.2017. Žalovaný ale doručení doplnění odvolání zpochybňuje a své rozhodnutí postavil na tom, že žalobce nereagoval na výzvu k doplnění podaného odvolání o skutečnosti, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost vydaného prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce ve stanovené lhůtě a ani poté odůvodnění odvolání nedoložil a vady neodstranil, i to že žalobce v odvolání nijak nespecifikoval a nedoložil, že by napadené rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný tedy vyšel pouze z obsahu podaného blanketního odvolání a rozhodnutí ministerstva částečně změnil, ale pouze z důvodu, že ministerstvo uvedlo nesprávně odkaz na zákonné ustanovení.

13. Městský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal blanketní odvolání dne 23. 1. 2017 a dne 28.1.2017 vyzvalo ministerstvo zástupce žalobce k doložení odůvodnění tohoto odvolání do 10 dnů. Pokud jde o další úkony činěné v průběhu odvolacího řízení, vyplývá ze správního spisu pouze to, že dne 24. 1. 2017 oznámil Mgr. Petr Václavek převzetí právního zastoupení a požádal o nahlédnutí do spisu, o možnosti nahlédnout do spisu byl zástupce žalobce vyrozuměn podáním ze dne 25. 1. 2017, doručeným zástupci žalobce dne 28. 2. 2017. Dne 22. 3. 2017 nahlížel zástupce žalobce do spisu a dne 2.5. a 17. 5. byly žalovanému postoupeny žalobcem doložené dokumenty, mezi kterými žádné žalobcem podané doplnění odvolání nebylo. Na základě tohoto stavu žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
14. Žalobce ale v řízení před soudem k podané žalobě připojil podání nazvané „Odvolání účastníka řízení proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 22.12.2016, č.j. OAM-05963-22/DP-2016 – doplnění“, spolu s doručenkou, z čehož vyplývá, že žalobce doručil doplnění odvolání s přílohami do datové schránky ministerstva vnitra dne 10.3.2017 v 14:11:48.
15. Soud proto neshledal důvodnou obranu žalovaného, že žalobce neprokázal své tvrzení o tom, že předal ministerstvu odůvodnění odvolání, neboť je z výše uvedeného patrné, že doplnění odvolání i s podanými přílohami se dostalo do dispozice správního orgánu ještě v rámci desetidenní lhůty, kterou pro odstranění vad a doplnění odvolání správní orgán stanovil. Skutečnost, že doplnění odvolání s přílohami není založeno ve správním spise, nelze ale přičítat k tíži žalobce jako účastníka správního řízení. Naopak na základě této skutečnosti je zřejmé, že žalovaný v době rozhodování o odvolání neměl doplnění odvolání k dispozici a nemohl se proto vypořádat s námitkami, uplatněnými v podaném doplnění odvolání, a ani s jednotlivými přílohami, které byly součástí tohoto doplnění.
16. Městský soud tedy shledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný nezohlednil a nereagoval na řádně podané námitky uvedené v odvolání žalobce, neboť má za to, že jde o natolik významné porušení práva žalobce na řádný proces, které je důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. Napadené rozhodnutí proto zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
17. Vzhledem k tomu, že soud shledal důvodnou námitku žalobce týkající se vady řízení, pro kterou bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit, nezabýval se již žádnými věcnými námitkami uvedenými v podané žalobě, neboť to v této fázi soudního řízení považoval za předčasné.
18. Správní orgány jsou právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) Na žalovaném nyní bude, aby vypořádal všechny odvolací námitky žalobce uvedené v doplněném odvolání a ve věci znovu rozhodl.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, které se sestávají z odměny za zastupování advokátem za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast u jednání) a tři paušální náhrady po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění]. Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %), t.j. 2.142,- Kč. Součástí nákladů je i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Žalobce sice zaplatil i 1.000,- Kč za návrh

na přiznání odkladného účinku podané žalobě, ale ohledně tohoto návrhu úspěšný nebyl, a proto soud tuto částku do náhrady nákladů úspěšného žalobce nezahrnul. Celkem tak soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. března 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.